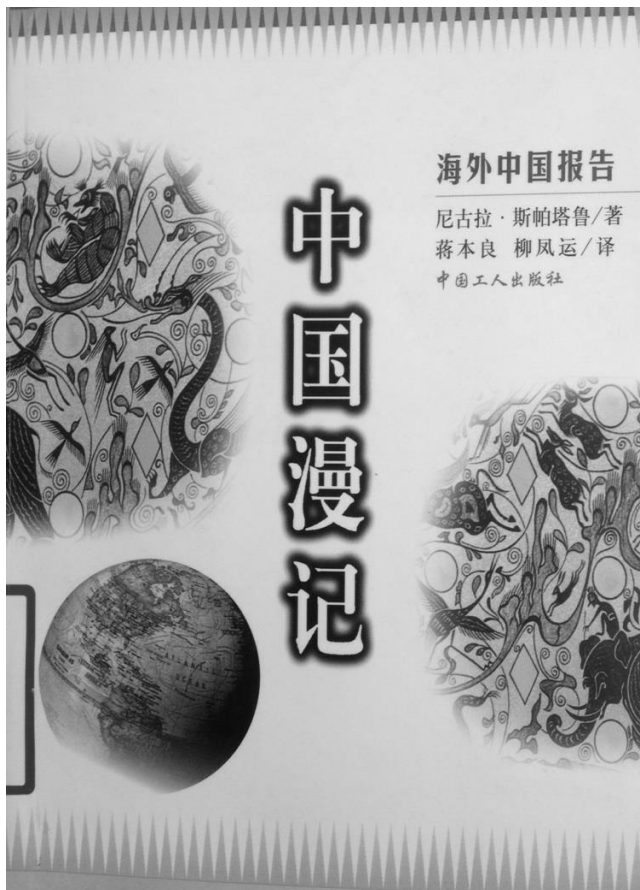

„DESCRIEREA CHINEI” DE NICOLAE MILESCU. ÎN TRADUCERE CHINEZĂ

Traducerea și publicarea în limba chineză a lucrării lui Nicolae Milescu Spătaru „Descrierea Chinei”, se datorează în primul rând entuziasmului personal al domnului Jiang Ben Liang¹ care, este și un mare prieten al poporului român.

În anii 70 ai secolului al XX-lea, Jiang Ben Liang aflându-se cu serviciul în România a observat o carte, care i-a atras atenția, era vorba despre „Descrierea Chinei”, publicată la Editura Minerva, București, anul 1975. Chinezul a fost foarte bucuros să-l descopere pe Nicolae Milescu Spătaru, o personalitate remarcabilă, bun cunoscător ale mai multor limbi străine, și care, a scris despre China anului 1677, o țară străină necunoscută lui, o țară asiatică cu cultura și tradițiile ei proprii.

Traducerea acestei cărți n-a fost deloc ușoară, pentru că mulți termeni de atunci, despre unele evenimente petrecute cu sute de ani în urmă, s-au schimbat². Noroc că autorul a avut la dispoziție și alte surse, care l-au ajutat să traducă denumirile vechi de toponime și omonime.

În anul 1982 Jiang Ben Liang a părăsit România și s-a întors în China iar timpul liber l-a dedicat traducerii lucrării. Pentru a realiza o traducere de calitate autorul a cercetat exhaustiv toate

sursele disponibile. După ce a finisat prima variantă a manuscrisului în limba chineză, Jiang Ben Liang l-a ajustat încă odată după versiunea editurii Minerva cu adăugirile și corectările de rigoare.

Autorul l-a fel a consultat și specialiști în istoria Chinei, Liu Ye Qiu cunoscut sub pseudonimul de „domnul Tong Liang”. Un alt specialist consultat este domnul Xie Fan, un editor vestit de la „Zhong Hua Shi Jiu”.

Prima oară „Descrierea Chinei” a fost tradusă în limba chineză și editată în anul 1990, la editura, Zhōnghuá shūjū. După editare cartea nu s-a bucurat de popularitate în rândul cititorilor chinezi. Cu toate că s-au făcut unele comentarii în „Běijīng rìbào” (Beijing Daily), acolo se menționează că în lucrare sunt descrise ve-chile obiceiuri chinezești.

Ediția din anul 2000 a fost mai norocoasă, deoarece a fost editată la editura „Zhōngguó gōnggrén chūbǎn shè”³, anul 2000, în 2000 de exemplare. Să recunoaștem pentru o țară ca China nu e mult. Această ediție a fost preluată și de cei de la „Hǎiwài zhōngguó bàogào” (Overseas Chinese Report).

¹ Jiang Benliang (1935), cunoscut sub pseudonimul Cong Yue, s-a născut în orașul Chagzhou din provincia Jiangsu. Este membru al Partidului Comunist Chinez. A studiat la Beijing Normal University, catedra limba și literatură chineză. În anul 1954 a fost selectat pentru a studia în România, limba și literatura română. Din anul 1957 activează la Ambasada Chineză din România de unde a și primit o instruire avansată în activitatea de traducător. În 1963 a activat la Ministerul de Externe, secțiunea URSS-Europa. În anii 60-70 ai secolului al XX-lea, a fost traducătorul mai multor lideri chinezi ca: Mao Zedong, Zhou Enlai, Liu Shaoqi, Zhu De, Deng Xiaoping etc. A lucrat în ambasadele RPC din România, Mali, și a servit ca atașat diplomatic la ambasada din Republica Moldova. Reprezentantul permanent, șef al Ambasadei, cercetător la Institutul Chinez de Studii Internaționale. Din anul 1979 începe să-și publice lucrările. În 2006 devine membru al Uniunii Scriitorilor din China.

Sursa: <http://www.chinawriter.com.cn/zxhy/member/1580.shtml>, accesat 03.06.2013, ora 21.40

² Omul cu voință are șanse de reușită. Interviu acordat de domnul Jiang Benliang.

Sursa: <http://romanian.cri.cn/1/2004/07/21/1@11234.htm> accesat 26.08.09 17.00

³ <http://www.wp-china.com/>, (accesat 03.06.2013, ora 22.13)

Datorită traducerii și reeditării în limba chineză, „Descrierea Chinei”, treptat a început să devină cunoscută publicului chinez, și tot mai mulți cercetători fac trimiteri la ea. Un plus la popularizarea cărții o are și internetul.

Prefața a fost scrisă de către coautoarea cărții doamna Liu Fen Yun, soția domnului Jiang Ben Liang, o bună cunoscătoare a limbii și culturii române. Cartea este compusă din cincizeci și opt de capitole, divizate în două secțiuni. Prima parte cuprinde douăzeci de capitole, unde se descrie lucrurile publice ale poporului chinez, condițiile imperiului și vama etc. În cea de-a doua parte sunt descrise toate cele cincisprezece provincii chinezești, în mod special se descriu centrele provinciale și alte orașele mai mici, râurile, munții, resurse naturale ș.a. Secțiune respectivă conține treizeci și opt capitole, dintre care ultimele două capitole se referă la Coreea și Japonia.

Lucrarea respectivă poate fi utilă cercetărilor științifice care se referă, la perioada de mijloc și cea de a doua jumătate a secolului al 17-lea Perioadă care, corespunde cu începutul prezenței frecvente a europenilor în China.

Anatolie BAJORA